Norhorn Gitaarfestival 2014

Weerzien

Donderdagavond 24 April 2014. Met een bescheiden snelheid jaag ik over de lange rechte weg tussen Oldenzaal en Denekamp waar ooit de rails van een lokaalspoorweg hadden gelegen. De lente is in volle gang, de bomen langs de weg zijn groen en in de velden zijn duidelijk tekenen van leven zichtbaar.

Ik heb de hele dag gewerkt vandaag en ik ben best moe. Normaal gesproken doe ik om deze tijd altijd mijn dutje op de bank, lekker liggen met passende muziek op de hoofdtelefoon. Alleen vandaag was er iets beters dan dommelen in de schemering.

Ik ben op weg naar Nordhorn, net over de grens. Vroeger ging ik daarheen voor goedkope benzine bij de Kaufhalle, een broodje eten bij Restaurant Vechte of naar de Personeelswinkel van de Nino voor een lapje stof, in de meeste gevallen samen met gezin en schoonmoeder. Wel, ook al is de benzine nu ook goedkoper, de Kaufhalle is nu een vervallen ruïne waar je niet meer tanken kunt. Restaurant Vechte is opgeslokt door een winkelcentrum en van de Nino is alleen nog maar de imposante Hochbau over, het personeel is al in de vorige eeuw ontslagen.

Nu heb ik een ander doel. Kulturhaus Niet In Het Zwart (NIHZ) aan de Mittelstrasse. De onderneming van Bobby en Sanna Rootveld. De plek waar zij nu al voor de vierde maal het Gitaar Festival Nordhorn (GFN) organiseren.

Ik passeer de brug over de Dinkel. Officieel verlaat ik nu het Twente zoals dat in het *Twents Volkslied* van Jacobus Joannes van Deinse werd aangegeven: *Daar ligt **tussen** Regge en Dinkel een land*... De Scandinavië route ligt voor mij, de rondweg die de passanten uit het centrum van Denekamp moet houden. Ook hier ligt het land in lentetooi.

Op de autoradio speelt Platero *y Yo* van Eduardo Sainz de la Maza in een mooie uitvoering van Alex Garrobé.

Mijn gedachten gaan even terug naar 2006 toen Bobby Rootveld en zijn makkers het eerste Twents Gitaarfestival organiseerden. Op het slotconcert in een bomvol Concordia Theater speelde de Belgische gitarist Yves Storms destijds de hele *Platero y Yo* suite en vertelde daarbij het verhaal van het ezeltje Platero in een wonderlijke combinatie van vertellen en musiceren. Ach die mijmerende gedachten, een prettig weerzien! Dat is nu net waarheen ik op weg ben, een weerzien. Van de vrienden van drie gitaarfestivals in Nordhorn hiervoor.

Voort gaat de rit. De grens is ’s avonds wat drukker. Veel vrachtwagenchauffeurs strijken hier neer voor de nacht. De grens-supermarkt Tensundern ontvangt graag nog wat late klanten!

Ik neem een iets kortere weg door Nordhorn, ik ga bij de oude *Kaufhalle* (nu een ruïne) rechtsaf, rij langs een kerk met massa’s zonnecellen op de toren (ja, ook voor energie komt het goede van boven!) en buig linksaf over het spoor van de Bentheimer Eisenbahn af naar een vervallen industrieterrein en steek door naar de buurt waar Kulturhaus NIHZ gevestigd is.

Ik heb een rugzakje bij me met prijzen voor de amateurcompetitie, waar ik zelf ook aan mee doe. Een aantal delen van de *DOS Amigos Homepage Collection* inclusief de nieuwste aanwinst *A Night at the Opera* met opera arrangementen van Johann Kaspar Mertz.

Deze donderdagavond is de *Welcome Party* met daarop de loting van de professional en amateurconcoursen. Als ik binnenkom is het al druk, er zijn al behoorlijk wat deelnemers binnengekomen. Mooi, dat maakt het gezellig en zorgt ervoor dat we het morgen minder druk hebben met de intake!

Ik begin met begroeten van alle mensen die ik op de festivals en concerten heb leren kennen. De vaste kern: Bobby en Sanna van Elst, Fred en Angie Rootveld, Martin en Henk Olden. Musici: Annette Kruisbrink en Arlette Ruelens van het Anido Gitaarduo, en Carlé Costa met zijn vriendin. Bekenden: Nandini Sudhir en haar moeder Pallavi. En zo zijn er nog meer mensen die ik hier ooit gezien heb en ook dit jaar weer mag begroeten.

De *Welcome Party* begint in stijl! Duo NIHZ (Bobby en Sanna) en het Anido Gitaarduo (Annette en Arlette) laten alvast horen wat de komende dagen de boventoon gaat voeren: Muziek!

De concertzaal zit lekker vol en een oplettend toeschouwer zal het direct opvallen dat de muren van de ruimte het toneel zijn van een expositie. Arlette Ruelens toont een uitgebreide collectie tempera schilderijen. Ze schildert abstracte motieven met een heel eigen kleurenpalet dat in diverse spectra terugkomt. In haar werk experimenteert ze met symmetrie, quasi-symmetrie, verschillende vlakverdelingen en materiaalcontrast, met als

voorbeeld de zee die in een van haar schilderijen de dageraad omhelst in het *verticale* vlak, en niet het horizontale dat we normaal zien als we de zon in de zee zien zakken.

Het is apart dat bij het bekijken van het zee/dageraad schilderij me een gedicht van Ovidius voor de geest komt, dat we op het Gymnasium moesten vertalen uit het Latijn. Dat was de *Phaëton* uit de *Metamorfosen*, de Romeinse mythe die zegt dat het donders gevaarlijk is om zonder rijbewijs in de Porsche van je pa te gaan rijden, ofwel de strijdwagen met vierspan van de Zonnegod`en een verder moraal is dat je als ouders je kind niet al te veel moet beloven als het zeurt. In dat gedicht speelt Aurora de dageraad een rol en die regels over haar beschrijven eigenlijk Arlette's schilderij. Goed, als je meer wilt weten is Internet een rijke bron van informatie.

De loting voor de amateurcompetitie komt uit de pingpongpalletjesbak. Ik ga als eerste aan de bak op de komende zaterdag. Een mooi gelegenheid om de anderen eens te horen spelen!

Na het officiële gedeelte praten we nog lekker even na aan de bar terwijl Henk Olden op de "open gitaar" een gezellig stuk Flamenco in zet.

Dag Een

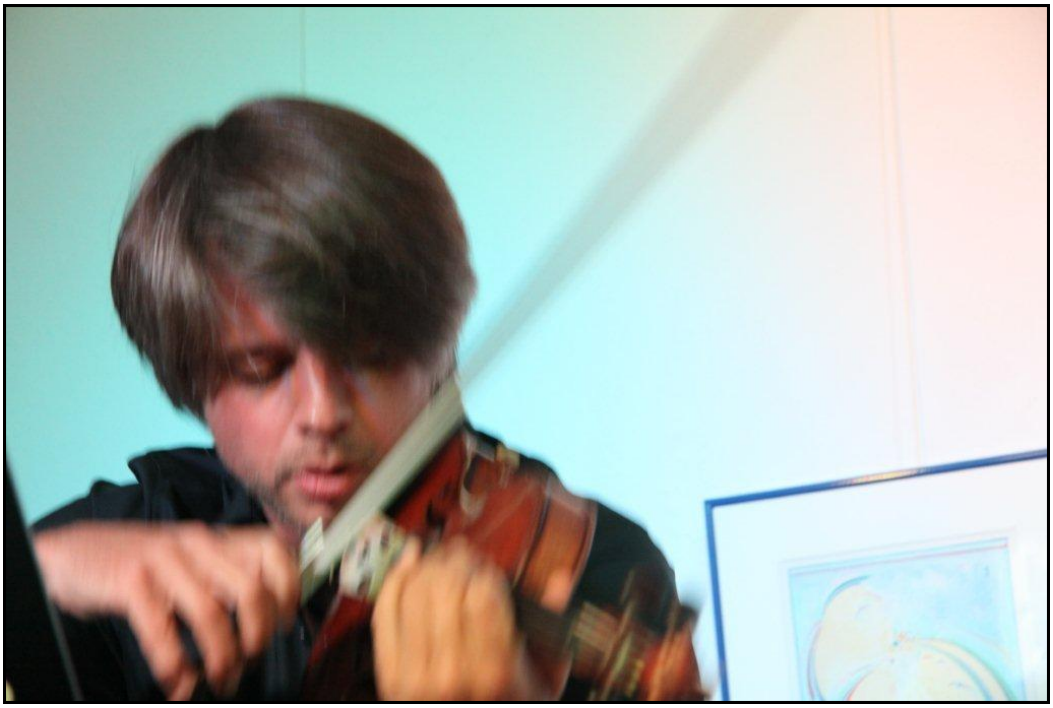

David Rowland

Papierwerk

Het Gitaar Festival Nordhorn telde dit jaar meer dan vijftig inschrijvingen en meer dan 42 daarvan waren conservatoriumstudenten en professionals. Een absoluut record in het vierjarig bestaan van dit evenement. Nu blijven er altijd wel een paar weg ondanks hun inschrijving, maar desondanks bevatte de lijst voor de voorrondes van Cat. 1 *twee en veertig* inschrijvingen.

Ik ontwaarde een stukje humor. Was het antwoord op het antwoord op *de ultieme vraag over het Leven, het Universum, en Alles* (uit de *Hitchhiker's Guide*) niet toevallig **42**?

Een ding was zeker, dit aantal deelnemers veroorzaakte een enorme berg muziekpapier. Bij inschrijving moet iedere kandidaat een kopie van zijn paspoort en twee kopieën van zijn/haar voorronde- en finalemuziek inleveren. De meesten hadden het per post gestuurd en in allerlei vormen, van netjes ingebonden en van een inhoudsopgave voorzien tot chaotische stapels waarop je bijna geen naam kon lezen.

Bij die zendingen zaten behoorlijk lijvige stukken. Na verzamelen bleek het al met al een stapel van een centimeter of twintig te zijn. De stukken daarvan moesten in ieder geval voor de voorrondes worden gerangschikt in orde van opkomst van de kandidaten.

Deze stapel was er de oorzaak van dat ik op de eerste officiële dag van het festival al vroeg van huis ging, de klus moest zijn geklaard voor de start van de voorrondes om elf uur. Zodoende kwam ik tegen negen uur aan.

Daar lag de muziek in allerlei enveloppen en in allerlei kwaliteiten van kopie. Korte stukken, hele epistels, chaotisch en geordend.

Hoe pak je zo'n klus nou aan? Bobby en ik begonnen eerst aan de *hele* stapel, maar dat werd binnen de kortste keren chaos, het aantal deelnemers was veel te groot. Wat nu? Paniek? Een beetje, tot ik het voorronde programma in de gaten kreeg. Dat was ingedeeld op volgorde en er stonden pauzes in. Die vormden 7 blokken.

Dus eerst verdelen in 7 stapeltjes voor ieder blok een en dan binnen de stapeltjes de echte volgorde aanbrengen. Die tweefasenstructuur werkte prima en was er zelfs tegen bestand dat Bobby regelmatig onderbroken werd door vragen van gasten. We waren redelijk voor elf uur klaar.

De voorrondes konden beginnen!

Voorronden Cat. 1 Concours

Het Categorie 1 Concours heeft grote aantrekkingskracht gekregen op de jonge gitaarwereld in Europa. Dat komt niet alleen door het deelnemersveld, maar ook door de interessante prijzen.

Wie op dit concours wint krijgt in de eerste plaats een prachtige hand gebouwde gitaar. Dit jaar was dat een stukje fraai klinkend vakwerk van de Italiaanse bouwer Roberto Pozzi die zelf aanwezig was om de prijs te demonstreren en uit te reiken. De prijs bestaat verder uit een stukje broodnodige *exposure*, een CD opname bij het Samsong label en drie concerten, bij Kulturhaus NIHZ, bij Gitaarsalon Enkhuizen en bij het Guitar Festival Oberhausen. En tot slot om kosten en moeite te dekken en zaken als reiskosten te betalen is er ook nog een geldprijs van 1000 Euro.

Voor jullie informatie, het Samsong label is een initiatief van Bobby Rootveld, waarbinnen hij CD opnamen van het Duo NIHZ en een selecte groep gitaristen mastert, produceert en distribueert. Kulturhaus NIHZ is de plaats waar het festival zich afspeelt, een geliefde plek voor gitaarconcerten en kamermuziek. ZOMIAC is een stichting die een concertzaal in het landelijke dorp Lonneker beheert, een locatie die zeer geschikt is voor kleinschalige kamermuziek. De Gitaarsalon is een bekend en gewaardeerd podium voor gitaarmuziek in verschillende genres en heeft nauwe contacten met het klassieke muziek tv-kanaal Brava

TV. Het Guitar Festival Oberhausen tenslotte is een onderneming van Gitarissimo Oberhausen.

De winnaars van de tweede en derde prijs hoeven niet et wanhopen bij deze opsomming, voor hen is er ook prijzengeld en een uitgebreid pakket gitaaraccessoires dat door de diverse sponsoren ter beschikking is gesteld.

Zoals gezegd waren er 42 spelers voor de voorrondes. In plaats van de reglementaire speeltijd van 6 minuten, kregen ze er acht, twee minuten speling. 42x8/60=5.6, ruim vijf uur. Opkomst, weglopen en pauzes komen daar nog bij, dus zouden we zeker een uurtje of zes en een half onder de pannen zijn. Gelukkig had ik mijn broodtrommel en waterfles bij me!

Ik had een lijstje met de achternamen van de spelers, helaas geen voornamen, dus bedien ik me voor dit gedeelte van de afkortingen *Hr* en *Mw*. Ik was trouwens erg blij dat een aankondiging bij dit concours verplicht is, want ik had in de haast met de bladmuziekpapierwinkel niet alles kunnen opschrijven. Een aankondiging geeft overigens geen garantie dat je alles kunt verstaan. Het kan dus zijn dat ik niet alle stukken goed heb.

De jury stelde zich op en ik bezette mijn oude trouwe journalistenplek bij de camera en de open haard.

Martin Schäfer speelde een tweetal dansen van Manuel de Falla (1876 - 1946). Het bleek voor mij onbekend repertoire en het klonk leuk. Bij de eerste moest Schäfer een beetje op gang komen. Dat maakte hij goed in de tweede met energiek spel, mooie lyrische intermezzo's en meer aandacht voor dynamiek.

Peter Bacsi trad op met twee *Sonates* van Domenico Scarlatti (1685 - 1757). Om tijd te winnen liet hij de herhalingen weg. De eerste *Sonate* was een heel ingetogen stuk dat bijna teruggetrokken klonk. De tweede *Sonate* had meer body, maar ook hier hield de speler zich een beetje in ondanks het spannend gespeelde middendeel.

Necj Kuhar toonde zijn kunnen met *Sevilliana* van Joaquin Turina (1882 - 1949). Hij zette flink in en al snel streed zijn drive op sommige plekken met de nauwkeurigheid. De rust vond hij echter terug in de langzame passages.

Rafael Silva had ook een *Sonate* van Scarlatti gekozen voor zijn voorronde, laat het nu dezelfde te zijn die Hr. Bacsi ook speelde. Hij zette overtuigender in, maar ook hier streed drive met nauwkeurigheid. Het was een bijzonder lange *Sonate* met herhalingen en al, en de concentratieboog was zowel voor de speler als voor mij als luisteraar een uitdaging.

Jelena Ratkovic deed een gooi naar de finale met de *Tarantella* van Mario Castelnuovo Tedesco (1895 -1986). Je hoort zo langzamerhand de technisch lastige maar o zo goed klinkende muziek van Tedesco steeds vaker op de concoursen. Ratkovic liep een goede race met dit lastige stuk met haar duidelijke akkoordpassages. *Tarantella* klinkt echter normaal gesproken als muziek van een spannende film en dat miste ik nou net een beetje in deze interpretatie.

Peter Powell zocht het in de Etudes vandaag. Een *Etude* van Fernando Sor (1778 - 1839) en *Etude 7* van Heitor Villa Lobos (1887 - 1959). Sor's etude gaf een duidelijke melodie boven een pianistische begeleiding. In het studiestuk van Villa Lobos had Powell flink werk aan de snelle loopjes, en hij maakte maximaal gebruik van het rustiger middendeel. Ik bemerkte wel wat spanning tussen de techniek en de muziek in dit stuk.

Jacob Bangsø kwam goed voor de dag met twee delen uit *Aquarelles* van Sergio Assad (*1952). De *Valseana* was een warm bad. Ik vond het de beste uitvoering tot nog toe. Met *Divertimento* had Bangsø de swing er goed in zitten en bracht een transparante uitvoering van dit lastige deel. Hij zat lekker in zijn spel en met het gevoel dat hij weleens een finalist zou kunnen zijn, gingen we prettig de eerste pauze in.

Vadim Fissenko trapte na de pauze af met *Valse Nr. 3* van Augustin Barrios (1885 - 1944). Zijn langzame start vormde een origineel begin van het stuk. Daarna kwam de wals er in, ook al verstoorde hij de dans soms met niet helemaal functionele *ritenuto's*. Hij trapte niet in de val om zijn drive het tempo te laten bepalen. Ontspannen uitvoering.

Jorrit Douwes vervolgde het verhaal van Augustin Barrios met *Sueno en la Floresta*. Met zijn intro wist hij mijn hart te raken, zo teder en triest was de toon. Hij vervolgde ietsje te ingetogen om gaandeweg het stuk tot een interessante sfeertekening uit te spelen.

Maatta Ollipekka koos voor zijn presentatie een stuk van een hedendaagse Finse componist en de *Fuga* uit de *Folia Variaties* van Manuel Ponce (1882 - 1948). Het hedendaagse stuk werd me niet helemaal duidelijk. De Fuga was veel beter te volgen, Ollipekka zette hem duidelijk neer met een mooie klank, een aanpak die kleine onnauwkeurigheden ruim compenseerde. Ik had hier een Finale-gevoel bij.

Younho Kim zette zijn kaarten op *Etude 2* van Villa Lobos en het vierde deel uit de *Sonate* van Antonio José (1902 - 1936). Beide stukken kwamen er flitsend uit, een foutloos parcours. Maar juist bij de *Sonate* van José, waar was de muzikale expressie? Kim speelde technisch beheerst, maar de muzikale jus miste.

Yan Kok koos voor de *Fandango* uit de *Tres Piezas Espanolas* van Joaquin Rodrigo (1901 - 1999). Je hoort de *Tres Piezas* regelmatig op concoursen wegens de muziek en de moeilijkheidsgraad. Ze had een eigenzinnige aanpak met enkele goed gekozen rustmomenten. Er waren echter ook een paar momenten waarop de rust er niet helemaal was. Vooral in het begin moest zij haar draai even vinden.

Daarmee konden we de pauze in. Een boterhammetje en een slok water waren voldoende om weer helemaal bij de les te komen.

Marcin Chilinsky ging terug naar de klassieke/vroeg romantische periode met *Soirées d'Auteuil* van Napoleon Coste (1805 - 1883). Een stuk met een lange intro, veel virtuositeit in diverse thema's en ook een heel lange laatste frase. Chilinsky legde zoveel nadruk op de virtuositeit dat de muziek er een beetje onder leed en de langzame delen iets sneller werden dan ik zelf mooi had gevonden.

De klok tikte voort, maar de volgende speler kwam maar niet. Weer pauze? Nee, er stormde een Italiaan binnen, Andrea Ferrario, geheel bepakt en bezakt met gitaarkoffer en al. Hij pakte snel uit en besteeg met attributen en al het podium.

Hij speelde een tweetal stukken van landgenoten, *Capricho de Goya Nr.1* (Francisco Goya zelf) van Castelnuovo Tedesco en een *Sonate* van Niccolo Paganini (1782 - 1840). Ferrario startte de *Capricho* met overtuiging en hield dat het hele stuk vol, op de door gretigheid veroorzaakte onnauwkeurigheidjes na. Hij voerde de *Sonata* van Paganini net zo uit, zeer virtuoos en heel soms een tikje slordig. De muzikale lijnen bleven echter keihard overeind, dus ik vond hem een kanshebber voor de laatste ronde!

Jiho Ban toonde een duidelijke voorkeur voor Johann Sebastian Bach (1685 – 1750) met een aantal delen uit de *Sonate BWV1003*. Hij bracht het *Grave* mooi sonoor en transparant. Bij het virtuoze *Double* leek hij iets af te vlakken, maar hij volbracht het parcours foutloos.

Thomas Beer zette de Bach traditie nog iets voort met de *Prelude* uit de tweede Luitsuite BWV997, gevolgd door een stukje romantiek, een *Prelude* van Francisco Tarrega (1852 - 1909). De speler hield bij Bach een beetje in en toonde een aparte articulatie in de melodie. Bij Tarrega was deze nadruk op de melodie nog veel duidelijker waardoor jammer genoeg de begeleiding sterk achterbleef in volume. Dan mis je de harmonische textuur een beetje.

Gillian Omalyev kwam met een hedendaags stuk getiteld *Thema en Variaties*. Haar spel was technisch dik in orde, en vooral in de variaties wist ze passende sfeertekeningen neer te zetten. Ik vond haar spel geschikt voor de finale.

Hr. Kudelka pakte Bach weer op met zijn vertolking van een aantal delen uit de *Cellosuite BWV1007*, en wel de *Prelude*, *Courante* en *Gigue*. Hij speelde technisch beheerst met een levendige frasering. Ook zijn bijdrage vond ik een finale waard.

Kristina Varlid maakte een bijzondere combinatie met *Preludios Americanos Nr. 3* van Abel Carlevaro (1916 - 2001) en *Sir John Smith, his Almaine* van John Dowland (1563 - 1626). In de *Preludio* presenteerde ze zich goed, zette het stuk overtuigend neer en bracht spanning en een leuk vibrato. In de *Almaine* zette ze de trend voort en bracht duidelijkheid in de divisions, ook al was haar uitvoering misschien iets te fel voor een Renaissancestuk.

Na een welverdiende pauze (het is een hele sessie voor de jury) kwam Hr. Tosic op het toneel met een aantal delen uit de *Balkan Miniatures* van Dusan Bogdanovic (*1955). Het stuk heeft de bijzondere opdracht *Voor de Wereldvrede*. Tosic speelde zijn delen achtereenvolgens uitbundig, sfeervol melancholiek, met een duidelijke Balkan sfeer en tenslotte als vrolijke volksdans. Hij had een mooi afgewerkte toon met verrassend weinig bijgeluiden. Dat vond ik een finale waard!

Robbert Vermeulen bracht een compleet klassiek programma, *Tarantella* van Johann Kaspar Mertz (1806 - 1856) en *Cappriccio Nr. 2* van Luigi Legnani (1790 - 1877). *Tarantella* werd een fantasierijke en bijzonder nauwkeurig gespeelde dans, de *Cappriccio* kwam er perfect uit met een tweemaal zo hoog tempo als ik het zelf kan spelen. Kanshebber voor de finale!

Henrique Almeida nam de uitdaging aan met de complexe *Passacalle* uit de *Tres Piezas* van Joaquin Rodrigo. Hij hield de baslijn door het hele stuk heen in stand en maakte geen fout bij de lastige snelle passages. Ik vond de uitvoering interessant en ik kreeg een heel klein finalekriebeltje.

Christopher Boston zocht het in de vorige eeuw met de *Prelude* uit de *Cavatina* van Alexandre Tansman (1897 - 1986) en *Maria* een *Gavota* van Francisco Tarrega. Een nette uitvoering. Wat me zo langzamerhand opvalt is dat de spelers steeds scherper worden. Zou het dan toch uitmaken of je eerder of later in de rij van de kandidaten speelt? En zou dat door het lot bepaald zijn?

Jinsae Kim bereidde zijn weg naar de finale voor met een *Sonata* van Domenico Scarlatti en de *Fandango* uit *Tres Piezas* van Joaquin Rodrigo. Ik kende de *Sonata* in een duo uitvoering en hoorde direct het voordeel van de werkverdeling, in de soloversie is het heel lastig om de bas te laten zingen. De *Fandango* was vuurwerk met een prima stukje techniek. Na een paar maten kwam daar ook nog een stevige drive bij.

Rafael Carpena trad op met een stukje hedendaags, maar uit zijn aankondiging kon ik noch het stuk noch de componist opmaken. Hij bracht het stuk in een bijzondere spelhouding, het rechterbeen op een voetenbankje. Het eerste deel van het stuk klonk in de broeierige toon van een *mellow melancholy*. Het tweede deel werd wat feller en kwam mij beter over.

Tijd voor een korte pauze met boterham en een slokje water. Wat een marathonsessie! Ik had al heel wat notities in mijn boekje staan!

Xianji Liu trad aan met *Etude 2* van Heitor Villa-Lobos en een *Sonata* van Domenico Scarlatti. Ik kon met de *Etude* mooi vergelijken, Liu speelde een ratrace met prima techniek. Hij speelde de *Sonata* zeer gefraseerd (de pauzes werden bijna gaten in de muziek), maar zijn techniek was dik in orde en zijn originele aanpak had wel iets. Sommige toonladders waren zo snel dat de noten samensmolten.

Cem Celiskirt koos eenzelfde soort combinatie als Hr. Beer, de beruchte *Prelude* uit BWV1006 van Johann Sebastian Bach, gevolgd door *Marieta*, een *Mazurka* van Francisco Tarrega. IK heb al hele volksstammen horen struikelen op de *Prelude* van Bach en helaas gebeurde dat hier weer. De haast van de speler leek een van de oorzaken. *Marieta* ging gelukkig een stuk ontspannener, hij speelde het lekker romantisch. Het viel me op dat hij het glissando aan het begin van de tweede sectie wegliet.

Illka Turta vermengde een aantal stijlen, *Prelude Nr. 3* van Heitor Villa Lobos (volgens het originele en niet door de uitgever veranderde manuscript) en het hedendaagse *Hommage a Alonso Mudarra* van Georges Auric (1899 – 1983). *Prelude Nr. 3* is een van de sfeervolste van Villa Lobos en die sfeer kwam goed naar buiten. Auric's compositie bleek technisch lastig en nogal los gefragmenteerd. Toch kwamen hier en daar klankfragmenten van Mudarra's *Fantasia que contrahaze la Harpa en la Manera de Ludovico* naar voren. Blijkbaar was Mudarra zijn tijd echt vooruit!

Tobias Juchem was de eerste met een stuk van de Argentijnse tango grootheid Astor Piazzola (1921 - 1992) en wel *Invierno Porteno,* een van zijn "vier jaargetijden". Juchem was trefzeker in alle stemmingen van het stuk, zeker in het bij Piazzola traditionele langzame deel.

Yijin Wang was bij zijn aankondiging niet te verstaan. Gelukkig herkende ik het stuk: *Sevilliana* van Joaquin Turina. Hij speelde het met een krachtige en gevarieerde aanpak.

Andrea Gonzalez *Caballero* deed *een gooi naar de finale met de Homenaje pour Le tombeau de Claude Debussy* van Manuel De Falla en *Etude 12* van Heitor Villa Lobos. Zij bracht dit grafschrift voor de grote impressionistische componist met gevoel en melancholie. Mooi! De beruchte piep-en-kraak Etude van Villa Lobos kreeg daarna opvallen weinig kraak. Goed afgewerkt. Wat mij betreft is ze finaliste.

Federico Spina speelde muziek van Vicente Asencio (1908 - 1979), en wel twee delen uit de *Collectici Intimi*. Hij startte met een deel in een *Bolero* achtig ritme en deed dat mooi van toon en krachtig qua sfeer. Het laatste deel leek op een snelle *Tarantella*, waarin hij net zo goed speelde als in de langzamere muziek. Ik vind hem een kanshebber voor de finale!

Markus Lomeijer speelde een redelijk onbekende *Sonata* van Domenico Scarlatti. Dat is niet verbazingwekkend op een totaal van 550 *Sonatas*! De stemvoering van deze *Sonata* was interessant, en kwam ook duidelijk over. Alleen vertraagde de speler soms op plekken waar de lastige overgangen kwamen, wat in de muziek niet zo functioneel was.

Haruki Noda kwam met een modern werk, *3 Tientos* van Hans Werner Henze (1926 - 2012), een stuk moeilijk toegankelijke muziek die wat mij betreft beoordeling op de muzikale merites lastig maakt. Eerlijker gezegd, ik snapte er niks van. Maar Noda's techniek zag er prima uit.

Sergio Bermudes ging terug naar de klassieken met een *Sonate* van Johann Sebastian Bach, gevolg door een *Romance* van Federico Moreno Torroba. Bach klonk een tikkeltje *fuzzy*, ik hoor geen muzikale lijn, alleen een drive tot virtuositeit. Gebrek aan helderheid is dodelijk bij Bach! Bermudes bleek bij Torroba veel meer kind aan huis. De *Romance* werd een interessante uitvoering die wel wat werd geplaagd door haast. Jammer, want virtuositeit krijgt dan iets onnatuurlijks.

Een kleurrijke persoon met rasta-lokken betrad het toneel: Junior Cesar. Hij speelde *Guitarresca* van Joaquin Clerch (*1965). Het stuk had een traditionele vorm met een hedendaags klankidioom. De toon was mooi, de afwerking was prima, maar de muziek vertelde me op de een of andere manier geen verhaal. Dat had de zeggingskracht vergroot!

Hr. Heideck bracht een hommage aan Mozart op de zetting van Fernando Sor, een aantal *Arias* uit de *Zauberflöte*, en wel de nummers 1, 3 en 5. De eerste had een mooi duidelijke stemvoering, de tweede danste heerlijk lichtvoetig voorbij en dat gold ook voor de laatste.

Tal Botnivik speelde een tweetal delen uit de *Sonata Meridional* van Manuel Ponce. Het eerste deel had een donkere klankkleur met veel warmte. In het tweede deel toonde Botnivik virtuositeit en haast, waardoor het stuk iets ondoorzichtig werd.

Pauze! Ik begon te merken dat de sessie erg lang was, heel soms vallen de ogen me bijna dicht. Dat geldt vast niet voor de jury! Nog drie spelers te gaan.

Hr. Omelchak bracht twee etudes van Heitor Villa Lobos voor het voetlicht, nummer 1 en nummer 7. De manier waarop hij *Etude 1* speelde verraste me, heel levendig maar toch iets onrustiger dan ik weleens gehoord heb. Ik miste een beetje een duidelijk contrast tussen de melodie en de begeleidingsfiguren. *Etude 7* werd een waagstuk in de snelle passages en een mooie sfeertekening in de langzame passage.

Dmitro Lazarevic speelde een voor mij onbekend stuk en zijn aankondiging hielp me ook niet verder. Het was een razend virtuoos stuk, waarin hij de goede accenten wist te leggen om de weg te vinden in de notenracebaan. Ondanks de haast op sommige plekken bereikte hij onbeschadigd de finish!

De laatste kandidaat van de middag: Damiano Fineschi, hij sloot af in stijl met de Prelude uit BWV995 van Johann Sebastian Bach. Het stuk bood Fineschi vrijheid om te improviseren totdat de Fuga aan het einde hem terugtrok in het strakke stemmenspel. Hij speelde iets introvert en het bleek ook dat Bach altijd wel een paar technische verrassingen in petto heeft.

Dat was het! Mens, wat een marathon. De jury kreeg de lastige taak om alle indrukken te verwerken en tot een besluit te brengen rond de finaleplaatsen.

En ik? Ik ging mijn handen uit de mouwen steken om de pannen en schalen voor het diner op de plek te krijgen. Daar kon ik lekker wakker van worden!

Concert Daniel Rowland en Alberto Mesirca

Na een intensieve concoursmiddag en een lekker diner voor allen was de toon gezet voor een mooi avondconcert. Allereerst het optreden van Alberto Mesirca op gitaar en Daniel Rowland op viool.

Alberto Mesirca is al jarenlang een goede vriend en een graag geziene gast op Kulturhaus NIHZ. Daarom is hij ook officieel huismuzikant. Ik ken hem als een bevlogen musicus die alle moeite doet om de muziek op zo'n manier te brengen en te interpreteren dat het publiek de emoties oppikt. Ik weet uit ervaring dat zijn spel je hart kan raken. Daar hoort onvermijdelijk veel oefenen en hard studeren bij.

Daniel Rowland is een Brits/Nederlandse bekendheid op de viool met een indrukwekkende staat van dienst. Hij werkt veel in het buitenland, onder meer als concertmeester en *Professor of Violin* in Londen.

Ik had de combinatie Rowland/Mesirca al eens gehoord tijdens een concert in Het Stift in Weerselo (mooi vlak bij mijn huis in de buurt) en mijn verwachtingen waren hooggespannen. Er stond een mooi programma op de rol, onder meer de *Siete Canciones Populares* van De Falla.

Ongelukkigerwijs bleek dat dit programma moest worden ingekort. Waarom? Vanwege een boeking van twéé concerten op één avond. Dat hoeft geen probleem te zijn als je niet hoeft te reizen. Maar in dit geval bedroeg de afstand tussen Nordhorn en de volgende locatie Osnabrück al gauw een kilometer of tachtig, en dat kost nu eenmaal tijd, zelfs als je een Porsche bezit. Dus helaas…

Voor het concert kwam er nog een bijzondere verrassing. Louis Ignatius Gall, de bekende gitaardocent uit Enschede, had blijkbaar zo genoten van het festival, dat ter zijner ere in Kulturhaus NIHZ was georganiseerd, dat hij meer mooie gitaarmuziek wilde horen. Waarvan acte en hij nestelde zich op zijn geliefde plek op de tweede rij.

Ingekort of niet, het optreden werd fenomenaal. Allereerst Paganini, de perfecte combinatie tussen viool en gitaar. Paganini schreef een groot aantal duo's voor deze instrumenten in zijn werk *Centone di Sonate*. De eerste uit deze set werd een feest van passie en romantiek.

Mauro Giuliani (1781 - 1829) schreef een aantal duetten voor fluit en gitaar. Arrangeer-technisch is de stap naar een viool-gitaar duo niet eens zo groot. Die stap kregen we nu te horen middels *Grand Duo Concertante*. Snelle passages, lyriek en een groot aantal trucjes die op een dwarsfluit niet mogelijk zijn. Beide muzikanten speelden op het scherpst van de snede en deden de muziek eer aan.

We maakten vandaag een wereldpremiere me, CYAM van de zeer productieve Nederlandse componiste Annette Kruisbrink (*1958). Een avantgardistische compositie met een flinke technische uitdaging voor beide spelers. Annette die zelf aanwezig was kreeg een terecht applaus!

Het slot van het concert bestond uit drie van de vier delen uit de *Histoire du Tango* van Astor Piazzola. Oorspronkelijk geschreven voor fluit en gitaar werd dit werk ook met de viool als melodie-instrument een feest. Na het bekende klopje op de deur van het bordeel hoorden we een mooie en levendige uitvoering van *Bordel 1900*, *Cafe 1930* en *Nightclub 1960*.

Een bijzonder woord van waardering voor de gitarist/begeleider Alberto Mesirca. Onder al Rowland's improvisaties en plotselinge invallen bleef hij messcherp en vormde hij een solide begeleidingsfundament voor de muziek. Het is geweldig om te zien hoe ze op elkaar inspeelden. Dat vraagt een behoorlijk stuk concentratie en illustreert Mesirca's veelzijdigheid als musicus, zowel solo als begeleidend.

Toen was de koek helaas op, en na een donderend applaus ging Daniel Rowland fluks op weg naar het volgende zaaltje in Osnabrück.

Ondertussen hoorden wij in de zaal de uitslag van de voorrondes. In volgorde van opkomst zouden de volgende deelnemers in de finale spelen: de heren Almeida, Bangsø, Kim, Vermeulen en Lazarevic.

Jammer genoeg geen dames, deze keer. Daar was sowieso al gebrek aan bij deze competitie. Het wordt tijd dat de gouden jaren van 2006 – 2009 terugkomen! Dames, kom op!

Concert Carlé Costa

De concerten van de geboren Argentijn Carlé Costa zijn iets bijzonders door zijn combinatie van muziek en spiritualiteit. Veel van zijn composities hebben een diepere achtergrond die teruggaat op de spirituele traditie van bijvoorbeeld de Argentijnse Indianen. Zijn hele programma bestond uit eigen composities.

En la Luz del Templo (In het Licht van de Tempel) was een zeer meditatief stuk waarin de er in gecomponeerde doodse stiltes hielpen on de fantasie op te wekken en ruimte te geven voor het begrijpen van het stuk. Het stuk was opgedragen aan Arvo Pärt (*1935), een componist van klassieke en geestelijke muziek uit Estland die *minimal music* componeert op basis van onder meer het Gregoriaans.

De *11 Valses Extaticos* zijn gebaseerd op Soefi dansen, een soort *Valses Poeticos* maar dan in spirituele zin. Het is muziek waarbij ik al snel naar beeldluisteren overschakel, gewoon om de indrukken op te nemen in plaats van de klassieke vorm. Voor mij werkt het met hedendaagse muziek heel goed om er op die manier naar te luisteren, ik laat het in mijn hoofd een verhaal vormen los van conventionele structuur. Dat verhaal is echter lastig samen te vatten in een paar regels in dit verslag. Datzelfde beeldluisteren deed ik bij het volgende stuk 3 *Aires del Noroeste Argentino en el Suroeste del Berlin*, een wereldpremière.

Inipi was een muzikaal verslag van een Indiaanse reinigingsrite waarbij men terugkeert naar de baarmoeder en herboren wordt. Tenslotte bracht Costa met *Mares Estrellas* een hommage aan de vrouwelijke energie die juist in de klassieke spirituele tradities nog weleens lijdt aan achterstelling.

Diepere achtergronden vragen uitleg, anders zegt de reflectie daarvan in de muziek ook weinig. Die uitleg gaf Carlé Costa uitgebreid. Aan de ene kant zeer verduidelijkend, aan de andere kant ook een kijkje op complexe materie. Voor mij was zijn uitleg verhelderend, enkele anderen zagen dat wat minder zitten en gingen daarom tussentijds stilletjes op weg naar het bier!

Voor mij was het een mooi concert met goed spel, veel emoties en een veelheid aan verrassende geluiden.

Dag Twee

Gaëlle Solal

Concours Cat. 2

Het Cat. 2 concours is de amateur tegenhanger van het Cat. 1 concours voor de professionals. Dit jaar waren er negen aanmeldingen waaronder ik zei de gek, dus ook dit concours zit in de groei. Ik had als eerste ingeloot, dus was ik in de gelegenheid om zelf de meeste verslagjes te schrijven, alleen mijn eigen bijdrage en die van de speler vlak na mij blijft wat mij betreft buiten de boeken, ik hoop dat Bobby daarover nog wat opschrijft.

Ik was zelf tevreden over mijn optreden met *Onder een Linde Groen* van Nicolas Vallet (1583 -1645), drie *Minutova Sola* van Stephan Rak en *Vaterlandsblüthe Nr. 2* van Johann Kaspar Mertz. Meer over mijn avonturen kun je lezen bij de *Gitariteiten* op deze site.

De tweede kandidaat, Filip Optolowicz, miste ik wegens de kandidatenwissel, en de derde kandidaat kwam niet opdagen.

Maar gelukkig, ook bij deze gelegenheid word ik voor de verslaggeving bijgestaan door Bobby Rootveld die op de volgende wijze het gaatje in het verslag weet te vullen:

Mark, de winnaar van het voorgaande concours, opende dit jaar het evenement. Het is nooit makkelijk om te openen. Je zet eigenlijk de standaard voor wat erna komt. Mark begon met een goede aankondiging. Voor mij als jurylid zijn dit pluspunten omdat ik een goede aankondiging en presentatie erg belangrijk vind. Het brengt de speler en het publiek nader tot elkaar.

Mark speelde vervolgens uitstekend. Hij speelde de stukken zelfs beter dan op de open gitaaravond enkele weken geleden. Een puntje van kritiek is dat Mark zich nog weleens te veel wil haasten tussen de stukken in. Zo ook nu was er een stuk afgelopen en voor hij goed en wel ingeademd had speelde hij het volgende stuk al. Misschien toch eens de 'inwendig tot 10 tellen-regel' gaan gebruiken? ;-)

Verder was het een uitstekende prestatie waarmee de toon was gezet voor het concours.

Ik zal ook nog over de tweede deelnemer schrijven aangezien Mark daarbij niet aanwezig was.

De tweede deelnemer, Filip Optolowicz, komt uit Polen. Bij het betreden van het podium viel onmiddellijk zijn kleding op. Glimmende zwarte schoenen met felrode veters als 'personal touch'. Daarboven zwarte sokken met witte muzieknoten, dat is pas 'dressed for the occasion'.

Ik heb de neiging als ik in een jury zit altijd even naar de sokken van de deelnemer te kijken sinds ik een paar jaar geleden in een jury zat en er een deelnemer binnenkwam met heel aparte sokken... De desbetreffende deelnemer had een prachtig zwart kostuum aan met keurige glimmende zwarte schoenen.

Toen hij ging zitten werden zijn sokken zichtbaar: felgeel met grote paarse stippen... Sindsdien ben ik benieuwd of de deelnemers ook over hun sokken nadenken... Ik neem het natuurlijk niet mee in de beoordeling maar toch ben ik benieuwd. De sokken van Optolowicz stonden in ieder geval voor sjieke muzikaliteit.

En toen begon Optolowicz te spelen en blies me meteen weg... Een uitstekende toon, een goede techniek en bovenal een en al soepelheid. Daarnaast was hij een met zijn instrument en beschikte hij over een muzikaliteit die ik bij gitaristen van die leeftijd nog niet eerder ben tegengekomen.

Sterker nog: ik denk dat Optolowicz ook in de professional-categorie een gewaardeerde deelnemer was geweest! Wat een talent! Hier gaan we hopelijk nog meer van horen! Ergens moest ik denken aan Marcin Dylla, ook uit Polen... Hij blijkt inderdaad regelmatig contact te hebben met Filip. Dat merk je in het spel van Filip duidelijk terug. Een zeer positieve invloed!

Bobby, bedankt! Een leuk detail dat Niet In Het Zwart ook voor de sokken kan gelden!

Toen ik in de zaal terugkwam, kwam net Nandini Sudhir uit India het toneel op, de tweede prijswinnares van vorig jaar. Luid en duidelijk kondigde ze aan dat ze de *Frog Galliard* van John Dowland en de *Tarantella* van Johann Kaspar Mertz zou gaan spelen. Ze deed dat compleet uit het hoofd.

Het lastige bij de *Frog Galliard* is om het tempo en de puls van het stuk vast te houden ondanks het feit dat de divisions steeds complexer worden. Nandini deed dat netjes en won zelfs op het einde aan kracht. Daarop startte ze de *Tarantella* met een voortvarend tempo. Dat hield ze goed vol, ze bleef op stoom, ook bij de lastige overgangen. Datzelfde gold voor de swing van het stuk. Een theatraal einde sloot haar optreden af,

Het concours blijkt ook jonge gitaristen aan te trekken. Eda Acilar kondigde aan dat ze de *Valse* van Bartolome Calatuyud (1882 - 1973), een *Etude* van Matteo Carcassi (1792 - 1853) en een *Andante* van Fernando Carulli (1770 - 1841) zou gaan spelen.

De *Valse* walste in een aangenaam tempo naar het einde. De *Etude* van Carcassi bleek een iets grotere uitdaging, het was mooi geweest als de melodie iets meer nadruk had gekregen

boven de begeleiding. Het *Andante* was het bekende *Andante* van Carulli met het Mozartiaanse tussendeel. Ik herinner me dat dit stuk mijn eerste twee-bladzijden stuk was, althans in de zetting van Noad in *The Classical Guitar*.

Ze speelde het zoals het op papier stond, met rusten tussen de achtste akkoordjes. Persoonlijk vind ik het mooier om de baslijn een beetje door te laten klinken. Desalniettemin speelde ze het hele stuk met intermezzo en al, en ze haalde op een goede manier de eindstreep.

Manuel de Roo kwam ter afwisseling met popmuziek. Een instrumentaal arrangement van een popsong, een stukje van Yngwie Malmsteen die veel klassieke motieven in zijn elektrische gitaarmuziek gebruikt, en een arrangement van het volksliedje *Amazing Grace*.

Alle begin is lastig onder spanning op het toneel, maar gaandeweg kwam hij goed in de muziek. Uiteindelijk kwam *Amazing Grace* het beste over.

Ivor Bos speelde een *Tango* en het stuk *Merci Arthur*, dat zo uit de stal van Piazzolla leek te komen.

De *Tango* bleek een behoorlijk lijvig stuk. Bos slaagde erin om het dansgevoel het hele stuk door vast te houden. *Merci Arthur*, droeg karakteristieke Piazzolla kenmerken, zoals het lyrische middendeel. Het was een behoorlijk uitdagend stuk voor de gitarist, die de gang erin hield en de versieringen goed in de muziek integreerde.

Tanja Vermeeren had twee stukken op haar programma staan, *Registro* van Antonio Lauro (1917 – 1986) en het ambitieuze *Barricades Mysterieuses* van Francois Couperin (1668 - 1733).

Registro is een prelude-achtig stuk in een relatief laag tempo. Dat wil niet zeggen dat het gemakkelijk is, want de componist programmeert arpeggio's over de hele hals van onder naar boven vice versa. In het begin leek het lastig daarmee de weg te vinden, maar gaandeweg herstelde de speelster zich.

Barricades Mysterieuses is van oorsprong een klavecimbelstuk met een karakteristieke swingende baslijn en een sterk syncopische melodie. Twee aspecten die tijdens het spelen alle aandacht vragen om ze tegelijkertijd uit te voeren. De baslijn swing was in orde, met de syncopische meerstemmigheid ging het iets minder. Jammer dat er op gegeven moment wat haast bij kwam.

De laatste kandidate was Jeanette Couvée. Zij bleef in de Spaans/Latijns Amerikaanse sfeer met *Granadina* van Daniel Fortea (1878 - 1953) en een stuk waarvan ik helaas noch de titel noch de componist kon verstaan.

Granadina bracht een duidelijke Spaanse sfeer, een trieste melodie met begeleiding van *Rasgueado* akkoorden met een ritme dat leek op een *Bulerias*. Dat kwam goed over. Het tweede stuk leek op een *Milonga*. Ook hier een melancholieke melodie die prima werd ondersteund door een tango-achtig ritme.

Het amateur concours zat er op. Ik was als deelnemer uiteraard benieuwd naar de uitslag.

Concert Simon Cheong

Voor de avondmaaltijd kregen we een lekker stukje muziek om trek te krijgen!

De gitaristen van het verre oosten zijn voor mij onbekend gebied, dus het kwam goed uit dat we vanmiddag kennis konden maken met een prima gitarist uit Maleisië, Simon Cheong. Bij

zijn opkomst zag ik dat hij de naam van de eigenaren van Kulturhaus NIHZ eer aan deed, hij kwam namelijk *Niet In Het Zwart*, maar in een fraai gekleurde zijden blouse.

De kleurigheid van zijn kledij zag je terug in zijn gehele programma, geen zwaarmoedig hedendaags maar gewoon lekkere luistermuziek.

Hij startte met een drietal werken van de Argentijn Maximo Diego Pujol (*1957). *Preludio Tristan* bracht een muzikale mijmering met een passievol hoogtepunt, een tweetal lokale dansvormen brachten stevig aangepakt feest uit een ongetwijfeld zonnig Buenos Aires.

Cheong vergat de muziek van zijn eigen land niet. *Tanah Pusaka en Putera Puteri* vormden een interessante set melodieën die je in Europa niet vaak hoort. Het volgende stuk fopte me, het was geen Maleise melodie maar een impressie van Cheong's leermeester John Duarte (1919-2004) middels *Variations on an Indonesian Song*. Mooi gecomponeerd en dito gespeeld.

Tijd voor Spaanse klanken in de vorm van een arrangement van het vrolijke pianostuk *Serenata Espanola* van Joaquin Malats (`1872-1912). Malats zorgde voor de Spaanse klanken, Simon Cheong voor de levendige swing van het stuk.

Met de *English Suite* van John Duarte bracht Cheong een eerbetoon aan zijn leermeester. Ik vond het leuk om het stuk weer eens live te horen, want sinds Duarte's dood is hij bijna van de programmering verdwenen. Met *Prelude*, *Folk Song* en *Round Dance* liet de gitarist zien dat Duarte een mooie bijdrage heeft geleverd aan het gitaarrepertoire. Ik krijg gewoon zin om *16 English Folk Songs* en *40 Community Songs* weer eens tevoorschijn te halen.

Ook Jose Luis Merlin (*1952) hoor je niet heel vaak, dus ik was blij dat *Suite del Recuerdo* op het programma stond. Menigeen kent het beginstuk *Evocacion*, maar Simon Cheong liet vaardig horen dat de rest van de suite niet te versmaden is.

Mooi concert!

Concert Duo SoloNeo

Traditiegetrouw is voor het avondconcert van de tweede dag de prijsuitreiking voor het amateurconcours. Ondergetekende viel warempel weer in de prijzen! Einduitslag 1. Filip Optolowicz, 2. Nandini Sudhir en 3. Ondergetekende. Winnaars gefeliciteerd en Meneer Kaktus zou nu zeggen *Applaus voor Jezelf*!

Duo SoloNeo is een fluit/gitaar duo dat bestaat uit Ekaterina Matiushenkova (fluit) en Alexei Belousov (gitaar). Naast gitaar spelen houdt Belousov zich ook bezig met componeren, wat we in dit concert konden beluisteren.

Ik heb zelf een tijd in een fluit/gitaar duo gezeten, dus ik heb altijd al een zwak voor deze combinatie gehad. Een dwarsfluit kan qua volume een stevige partij zijn, dus dat is werken voor de gitarist.

Het programma begon met Johann Sebastian Bach, een ingenieus versierd *Largo* uit *Triosonate BWV529*. Hiermee waren de spelers lekker opgewarmd voor een fluit/gitaar versie van het viool/gitaar stuk *Sonata Concertata* van Niccolo Paganini. Middels vrolijk en goed verzorgd samenspel deed Duo SoloNeo de bekende Italiaan eer aan.

Tijd voor arrangementen van het rijke Russische volkslied idioom door Belousov zelf. *Mistige Ochtend* bracht een fraaie fluitsolo met een bescheiden ondersteunende rol voor de gitaar.

Het bekende *Koetsier, jaag je paarden niet op* werd een vrolijk lied met complexe melodische capriolen.

De Mexicaan Ernesto Garcia de Leon tekende voor *Rumba El Viejo*. Na een rustige start maakte Duo SoloNeo het stuk tot een vrolijke flitsende dans die zelfs de carnavalsdanseressen uit Rio de Janeiro niet bij kunnen houden.

Gisteren miste ik ze bij Rowland/Mesirca, de *Siete Canciones Populares* van Manuel de Falla, vandaag stonden er een paar op het programma bij SoloNeo. *Nana* blijft me altijd ontroeren met de diep trieste klank. Het spel van SoloNeo bracht dat effect opnieuw.

De *Suite voor Fluit en Gitaar* was een eerbetoon aan Belousov's leermeester Victor Kozlov. Een hedendaags stuk met een leuke melodie en een flitsend eindspel. Het arrangement van Oleg Kiselev's *Tango Etude* werd een fraai stukje tango waar Piazzolla plezier aan zou hebben gehad. Direct daarna bracht SoloNeo een tweetal composities van Belousov, het trieste maar fraaie *Tombeau* en de melancholieke wals *Valse-Hommage.*

In het begin moest het publiek nog een beetje wennen aan het fluit/gitaar geluid, maar gaandeweg kwam de stemming er goed in. Dit sloeg over op de artiesten die er nog eens extra tegenaan gingen. Het bekende *Le Coucou* van Louis-Claude Daquin (1694-1772) bracht een energiek vogeltje op de planken dat heel wat sneller floot dan het exemplaar van *De Uil zat in de Olmen*. Twee Japanse liederen van Kosaku Yamada vormden een passend einde van het recital.

Daar was het publiek echter nog niet aan toe. Met enthousiast applaus wist het aan SoloNeo nog twee toegiften te ontlokken, waaronder het bekende *Humoreske* van Antonin Dvorak (1841 - 1904), waarbij de fluitiste er bijzonder veel zin in had.

Concert Gaëlle Solal

Er zijn concerten die niet alleen opvallen door prima spel en uitgekiende repertoirekeuze, maar ook schitteren in speelvreugde en sfeer. Al die kwalificaties golden voor het concert van de Franse gitariste Gaëlle Solal.

Ze kwam de zaal in als lopende *Steh-gitarristin* met een *Largo* van Johann Sebastian Bach. Toen ze langs mijn journalistenplek kwam viel me direct de fraaie klank van haar gitaar op.

Haar volgende stuk werd een huzarenstukje Bach, de *Chaconne* uit de *Vioolpartita BWV1004*. Voor het spelen vertelde ze over de omstandigheden waaronder Bach dit stuk had gecomponeerd, en wel dat hij onderweg was geweest en bij zijn terugkomst hoorde dat zijn vrouw Maria Barbara was overleden en reeds begraven. Met dat verhaal viel de pijn en emotie die ik altijd aan het begin van het middendeel van de *Chaconne* hoor op zijn plek. De *Chaconne* is een *Tombeau*!

Gaëlle Solal speelde het stuk met vlotte virtuositeit in een prachtige natuurlijke golfbeweging. Tegelijkertijd gaf ze de emotie van het middendeel volledig de ruimte. Dat ontroerde me, wellicht nu wat meer vanwege het achtergrondverhaal.

Ook voor de andere stukken toonde Gaëlle Solal zich ook een artiest in haar aankondigingen. Bij bijna ieder stuk had zij een verhaal, wat ik zeer kon waarderen.

Het traditionele Turkse thema *Drama Köprüsü* ging bijvoorbeeld over een Turkse Robin Hood met zijn streken, en dat kwam in de uitvoering van het stuk met zijn Arabische klanken goed terug.

Bij *20 Abril* van Maurice Ohana (1913-1992) kwam het verhaal van een van de *Caprichos* van de Spaanse schilder Francisco Goya, getiteld *De Slaap van de Rede creëert monsters*, die aangeeft wat er gebeurt als mensen stoppen met nadenken en bijvoorbeeld een redeloze ideologie aanhangen. Gaëlle Solal speelde hiermee een gewelddadig stuk met spannende accenten en dodelijke stiltes.

Als contrast met deze scherp geëngageerde muziek kwam Solal met *Torre Bermeja* van *Isaac Albeniz* (1860 – 1909). Een stukje warme passie met het uitzicht van een opkomende zon die zijn stralen op de poorten van het Alhambra in Granada werpt.

Met een haastig “excuse me” stormde ze vervolgens de zaal uit. Het duurde en het duurde, in ieder geval iets te lang voor een sanitaire stop, en toen sprong ze tevoorschijn in een fraai gekleurde passende jurk die haar wat statiger outfit verving. Die vrolijke kleuren zouden we daarna een op een in de muziek terugzien.

De klanken van Egberto Gismonti, Ernesto Nazareth en Garoto, drie vertegenwoordigers van de Latin in de gitaarmuziek, vulden de rest van het programma. *Palcao* van Gismonti was een heerlijk tedere serenade die wel over de liefde moest gaan, *Breijero* van Nazareth was een stukje guitige humor op swing met een toefje jazz, en *Agua e Vinho* van Gismonti werd een meditatief relaas van een groot geheim. De *Lamento do morro* van Garoto tenslotte bleek ondanks de titel toch de zon te laten zien.

Waardoor kan ik de muziek in deze beelden schrijven? Wel, de gitariste speelde ze in eigen persoon, met een enorm speelplezier, een warme glimlach, een olijke knipoog of een stukje introverte tederheid met gesloten ogen. Een prachtige vrouw in dienst van prachtige muziek!

Het was heel duidelijk dat de rest van het publiek dit intense speelplezier ook had opgevangen, want iedereen deed zijn best om het dak eraf te laten gaan. Reden genoeg voor Gaëlle Solal om ons op maar liefst drie toegiften te trakteren, een Braziliaans dansje zoals ik die weleens van Badi Assad heb gehoord, een indringend hedendaags stuk ter nagedachtenis van een Franse dichter die in de eerste wereldoorlog was omgekomen en tenslotte een kleine polka met een grote glimlach!

Een prima concert waar ik nog lang met plezier aan terug zal denken!

Dag Drie

Lorenzo Micheli

Masterclass Simon Cheong

Deze morgen had ik een aangename ontmoeting met Simon Cheong een van de vertegenwoordigers van de gitaarwereld in Maleisië.

Het leek mij een goed idee om de puntjes op de “i” te zetten bij *Vaterlandsblüthen Nr. 2* van Mertz. Uiteindelijk kwamen we in de eerste maten van het stuk al een aantal verbeterpunten tegen, kort samengevat tot nauwkeurigheid, geduld en de juiste accenten.

Nauwkeurigheid en geduld zijn broertje en zusje. Geduld is daarbij de basis voor nauwkeurigheid. Maar hoe verweer je jezelf tegen de prestatiedrang om een stuk zo snel mogelijk af te krijgen?

De juiste accenten, dat is de juiste kracht op de juiste tijd. Dus geen zwaartekracht op de versieringen en ook niet op de opmaten, iets waar ik toch wel toe geneigd ben.

Huiswerk is zodoende een niet aflatende strijd tegen het ongeduld!

Stairway to Heaven

Wat doet de titel van deze kraker uit 1971, het jaar dat ik als tiener regelmatig naar Radio Veronica luisterde, nou in een verslag van een Gitaarfestival?

OK, Led Zeppelin had gitaristen aan boord en het akkoordenschema van *Stairway to Heaven* ontwikkelde zich al snel tot een tokkelklassieker voor schoolsongfestivals en kampvuuravonden. Niet alleen in de buitenlucht, trouwens, het was ook een veelgehoord nummer bij rokerige en schaars verlichte klasseavonden waarop meisjes heel interessant en intrigerend waren maar wel heel eng werden als ze héééél dichtbij kwamen!

De tekst van het nummer is nogal cryptisch, en er hebben al heel wat mensen hun hoofd erover gebroken wat of het wel zou betekenen. Een klein onderzoekje op Internet toonde me de wildste verhalen, van vage spirituele concepten en een aanklacht tegen de glitter van de muziekindustrie tot satanische rituelen. ;-) Ik heb nog niet geprobeerd om het nummer achterstevoren te draaien! Het gaat in dit stukje echter niet om de tekst van het liedje, alhoewel ik wel een paar regels kan gebruiken.

De titel kwam me voor de geest terwijl ik bezig was om te helpen het avondeten van de keuken naar de eetzaal te vervoeren.

De *Stairway* was tijdens dit festival een aantal trappen die je in Kulturhaus NIHZ moet beklimmen of afdalen tussen de keuken en de eetzaal. Het is een echte stairway, want het trappenhuis loopt helemaal van boven naar beneden, met je ogen bijna dicht wordt het een wenteltrap. *Heaven* was bij dit festival de muziek. Niet meer en niet minder, dus *Stairway to Heaven* is in dit geval *Traplopen naar de Muziek*.

De *Stairway* van Kulturhaus NIHZ was de voornaamste route van alle vrijwilligers die een substantiële bijdrage leverden aan alle activiteiten achter de schermen van dit festival. De trouwe groep die onder meer zorgt voor het natje en het droogje, het versterken van de inwendige mens en het wegwerken van de vaat van vijftig man.

De leden van dit team waren dit jaar Fred Rootveld (fotograaf, barman en bewaker van de kas), Angie Rootveld (specialiste in soep, gehaktballen, pasta en kookmanagement), Pallavi Sudhir uit India (voor het pittige kruidwerk), Evelyn Cheong uit Maleisië (voor de bijzondere snufjes van de Maleise keuken en niet te vergeten de kerrie), Henk Olden (handige hand voor de kok en de afwas en actief Spaanse sfeermuzikant bij de bar), Martin Olden (dezelfde functie in de keuken als zijn tweelingbroer en zeer actief bij het competitiemanagement) en ik zei de gek (voornaamste functie stairway transport manager met eten en eetgerei keuken-eetzaal vice versa). En ik wil daarbij ook degenen niet vergeten die spontaan een handje toestaken.

In de drie dagen festival heb ik vaak gebruik gemaakt van die Stairway, en op die pelgrimage langs de trappen van Kulturhaus NIHZ werd ik steevast begeleid door muziek. Ieder stijgen en dalen op die trappen werd verlicht door gitaarklanken en van tijd tot tijd geluiden van andere instrumenten, en als het al een keer stil was, floot ik zelf een wijsje om de pannen en kratten in evenwicht te houden.

Op die manier ving ik flarden op van Alberto Mesirca's oefenen voor het concert met David Rowland. Ik hoorde terwijl ik zwoegde met een zware pan eten de sprankelende klank van *Centone di Sonate* van Paganini. Buitenom lopend met een stapel borden in mijn kratje ontwaarde ik het geluid van een enthousiaste dwarsfuit. Op gegeven moment hield ik mijn passen met een krat rinkelend glaswerk even in toen ik Gaëlle Solal de *Chaconne* van Bach hoorde oefenen, juist op dat punt waarop de muziek een emotioneel hoogtepunt bereikt. Om niet te zwijgen over de overal verspreide finalisten die ijverig oefenden voor hun topprestatie.

De muziek vergezelde iedere beklimming of afdaling van de trappen in allerlei toonaarden. Daardoor voelde ik het zweet op mijn rug en mijn stijve armen niet meer en spitste ik slechts de oren. *Stairway to Heaven!*

Toch zullen mensen zich afvragen wat die Led Zeppelin hit nou hier te zoeken heeft. Ik pak het toepasselijke stukje tekst er even bij:

And if you listen very hard
The tune will come to you at last
When all are one and one is all

Luisteren is een belangrijk onderdeel van dit festival, zonder luisteraars zijn er geen spelers. En als je goed luistert, zal je merken dat de goede sfeer onder elkaar hier de toon zet, dat is de tune, dat is het teamwork dat we hier met zijn allen maken. En die sfeer zorgt ervoor dat we als individuele personen een moment samen een geheel vormen.

En dat rockt als een huis!

Theatersport

Een vrij gevoel op het toneel is een belangrijk gereedschap voor een gitarist en voor de musicus in het algemeen. Er is niks zo vervelend als je voor je gevoel de afgrond tussen jouzelf en het publiek al ziet gapen als het even tegen zit.

De workshop Theatersport leert je omgaan met het onverwachte en daar snel, adequaat en vooral creatief op te reageren. Omdat het over vrijheid op het toneel gaat, speelde de workshop zich in die setting af.

Onderdelen van de workshop waren een groepsconcentratieoefening, een vocaal rollenspel en een muzikaal rollenspel. De eerste oefening hielp spontaan reageren, de tweede oefening was een improvisatieoefening rond een gesproken dialoog en een gedachtengesprek en de derde oefening was reageren op een situatie met muziek.

Dat was leuk en leerzaam en misschien ook wel een beetje confronterend als je met de mond vol tanden staat. De constructieve en aanmoedigende sfeer maakte dat ruimschoots goed. En natuurlijk is het met Theatersport net zoals met fysieke sport: je moet eerst conditie en vaardigheid opbouwen voordat het goed lukt.

Masterclass Gaëlle Solal

De masterclass bij Gaëlle Solal had elementen van hetzelfde plezier als het concert van gisteravond. Ik had *Onder een Linde Groen* op de standaard en vroeg me af hoe je een sfeer in de stijl van de cultuurperiode oppakt, omdat zij de avond daarvoor toch heel bijzondere dingen met de *Chaconne* had gedaan. Met een olijk knipoogje gaf ze aan dat mijn mijmeringen misschien te ingewikkeld waren voor het stuk, dus spelen maar.

Haar eerste opmerking ging over de klank van mijn nagels. Dat werd een instructie manicure!

Ik heb wat dat betreft al een zekere geschiedenis achter me bij masterclasses.

Op het Twents Gitaarfestival 2010 deed Frank Bungarten een poging om mijn nagels op professioneel niveau te brengen. Dat mislukte en vijlde op dat moment ook aan mijn speelplezier.

Het jaar daarop kwam Zoran Dukic met de nodige humor tot een opmerkelijke methode om mijn nagels in vorm te krijgen, met een met een aansteker verhit theelepeltje. Dat kun je maar beter niet in openbare gelegenheden doen!

Het jaar daar weer na (2012) bracht Laura Young met veel enthousiasme een sterke vereenvoudiging in mijn nagelvorm aan die ik nog steeds gebruik (gewoon de vingertop volgen) en vandaag zorgde Gaëlle Solal voor de finishing touch met Micro-Mesh

schuurpapier met een prima resultaat: een kleine afvlakking van de bovenkant van de nagel op de juiste plek.

Direct stond het hele publiek bij het vijlen en schuren er omheen, want het ritueel van nagels vormen is een uitdaging voor menige gitarist. Ik heb snel wat foto's gemaakt om de vorm te onthouden, want het resultaat was inderdaad verbluffend.

Vervolgens kreeg ik nog een handig trucje om de vingers voor de wisselslag uit te rekenen en daarmee was het uur omgevlogen. Masterclass met een glimlach! Prachtig mens!

Finale Concours Cat.1

Zondagmiddag op de derde dag is volgens traditie de finale van het Cat. 1 concours. De zaal zat flink vol!

Geheel volgens de loting mocht Henrique Almeida de spits afbijten en hij deed dat met de *Fandango* uit *Tres Piezas* van Joaquin Rodrigo en de *Sonate* van Leo Brouwer.

Almeida speelde de *Fandango* ietsje haastig, maar wist een mooie sonore toon te treffen in de melodiepassages. Het werd een triomfantelijke uitvoering.

Het tempo van de *Fandango y Boleros* vond ik persoonlijk aan de hoge kant. Toch wist hij de spanning in de muziek vast te houden, zodat het verhaal over kwam. Met *Sarabande de Scriabin* deed hij wat de muziek voorschreef, mysterieus en mooi gedragen. *La Toccata de Pasquini* kreeg een knallend tempo mee met een spannend contrast in de arpeggio's. Geen slechte start van de finale!

Jacob Bangsø sloot naadloos aan op de vorige speler met twee delen uit de *Tres Piezas* van Joaqin Rodrigo, wederom de *Fandango*, maar nu aangevuld met het laatste deel, de *Zapateado*. Aan de ene kant is hetzelfde stuk spelen misschien link, maar je kunt ook gunstiger uit de vergelijking komen. Zijn tweede stuk was een oude bekende, de *Sonata Op. 47* van Alberto Ginastera (1916 - 1983).

In snelheid was Bangsø met de *Fandango* Almeida ruim de baas. Ook onderscheidde hij zich met een frisse aanpak met wat risico in de loopjes. Maar ja, in de afdaling van de Tourmalet fiets je ook weleens dicht langs de afgrond.

Direct daarna speelde hij een eveneens flitsende *Zapateado*. Toen dacht ik even: "Wow, je wilt als publiek toch even uitblazen?" Ook dit stuk kwam energiek en fris voor het voetlicht en de gewaagde afdaling van de Tourmalet ging in verhoogde mate verder, maar het leverde wel een voorsprong op.

De *Sonata Op. 47* is een oude bekende van me sinds 2006. Ik heb finalisten horen winnen met dit stuk, dus ik was benieuwd. Het *Escordio* was krachtig en contrastrijk. Bij het *Scherzo* pakte Bangsø nog wat verder uit, Stevige dynamiek met overtuigende effecten en een snelheid met berekend risico. In de *Canto* haalde Bangsø adem en speelde een aangenaam rustpunt dat ruw verstoord werd door het venijnige einde. De *Finale* werd een vurig sluitstuk met hier en daar een originele interpretatie. Het applaus was enthousiast, hier had iemand een puike finale gespeeld!

Ik heb Jacob Bangsø al vaker horen spelen op concoursen in Nordhorn en Enschede. Daardoor merkte ik dat zijn spel in al die jaren een duidelijke groei heeft doorgemaakt.

Jinsae Kim had drie stukken op zijn programma staan. Met enige moeite hoorde ik dat hij een *Sonate* van Domenico Scarlatti, iets dat op me overkwam als *Piece en Forme de*

Fantasia en tot slot de al eerder gehoorde *Zapateado* uit de *Tres Piezas* van Joaquin Rodrigo. Mijn conclusie was een beetje dat je blijkbaar ook de aankondiging in je repetities moet betrekken, want een publiek dat weet waarover het gaat, luistert ook beter.

De *Sonate* van Scarlatti had Hr. Kim in de voorronde ook al gespeeld. Zijn iets gehaaste interpretatie overtuigde me niet. Het tweede stuk ontpopte zich als een romantisch stuk met een warme toon dat me een beetje aan Mertz deed denken. Het romantische begin ging snel over in een vlot middendeel en dat culmineerde weer in een finale in Bolero ritme. Leuk stuk!

Jinsae Kim deed alle moeite om de *Zapateado* van Bangsö te overtreffen en ging nog sneller uit de startblokken dan de Deense gitarist. Helaas zorgde dat ervoor dat de haast toesloeg en sommige passages door overmatige snelheid hun duidelijkheid verloren.

Robbert Vermeulen bracht de muziek uit de vorige eeuwen een hommage, *Sir John Smith his Almain* en de bekende *Fantasia* van John Dowland en de *Fantasia Op. 9* van Luigi Legnani.

De renaissancestukken speelde hij met de capo op II en de omgestemde G-snaar. Hij bracht een paar originele vertragingen aan in de *Almain* en speelde een leuke golfbeweging met dit stuk. Met de *Fantasia* bracht hij een hele mooie inzet van het thema, een duidelijke stemvoering en een interessante frasering.

Legnani, nou dat is Opera! Vermeulen vertolkte het drama in de compositie met alle effecten op voorbeeldige wijze en maakte maximaal gebruik van de plotselinge rusten in het stuk om de spanning op te drijven.

Ook Robbert Vermeulen verscheen al vaker bij de concoursen in deze regio en ook hier merkte ik een duidelijke progressie in spel en zeggingskracht.

De laatste kandidaat alweer: Andreija Lazarevic. Hij bood interessant vergelijkingsmateriaal met de herhaling van *Fantasia Op. 9* van Luigi Legnani en een fraaie tango van Astor Piazzolla.

Lazarevic bracht meer van de geest van de opera in het stuk dan Vermeulen, zeker in de lyrische passages zat meer “vocaal” spel. Het tempo in de loopjes en bruggetjes was flitsend hoog, maar de noten bleven duidelijk. Vergelijkenderwijs stelde ik verder vast dat Lazarevic’s uitvoering transparanter was en ook meer ademde, zeker in de Aria’s tussen de virtuositeiten in.

Het Piazzolla stuk had de passie die je van zo’n compositie verwacht. Uitbundige dynamiek en een mooie sfeer met een effectief vibrato wissleden elkaar smaakvol af.

De finale was gespeeld. Wie dacht ik dat er gewonnen had? Tja, ik twijfelde tussen Bangsö en Lazarevic. Bij de eerste was ik enthousiast over zijn interpretatie en de techniek, bij de laatste sprak de muzikale inhoud me weer meer aan. Eigenlijk gaf ik daar de voorkeur aan.

Dat wordt een hele puzzel voor de jury!

Concert Lorenzo Micheli

Na een puzzel was de jury er inderdaad uit. Nog nooit waren de verschillen in punten zo klein geweest, zodat ook de tweede en de derde prijs een extra geldbedrag meekregen. De volgorde was 1) Jacob Bangsø, 2) Andreija Lazarevic, 3) Robbert Vermeulen, 4) Jinsae Kim en 5) Henrique Almeida. Heren gefeliciteerd!

Het podium was de laatste avond het domein van Lorenzo Micheli. Ik had hem al vaker horen spelen, niet alleen als solist maar ook in het gitaar duo samen met Matteo Mela. Beide keren had ik genoten van het concert, dus ik wist een beetje wat ik vanavond kon verwachten. Ik werd niet teleurgesteld.

Lorenzo Micheli sloot perfect aan op mijn behoefte aan achtergrondinformatie, bij ieder stuk had hij wel een weetje of anekdote, zonder evenwel in lange verhalen te vervallen, de muziek vulde het overgrote deel van het programma.

De *Hommage a Chopin* van Alexandre Tansman werd het eerste stuk van de avond. Ik herinner me dat Justyna Sobzcak de finaliste en winnares van vorig jaar uit hetzelfde werk speelde. Micheli begon met de statige en sonore *Prelude* en speelde het met emotie. De daaropvolgende Nocturne verbeelde niet alleen donkere en nachtelijke gevoelens, maar bevatte ook een vrolijke noot. De *Valse Romantique* zette nog eens duidelijk de atmosfeer van Chopin neer.

Lorenzo Micheli is een bekende vertolker van de muziek van Mario Castelnuovo Tedesco, en dat lier hij op deze avond uitgebreid horen. Het *Rondo Op. 129* huppelde vrolijk langs met een pakkend refrein maar o zo lastige coupletten!

De *Sonata Op. 77* had een verhaal waarbij Andres Segovia een rol speelt. Segovia wilde dat Tedesco een Sonate voor hem componeerde en wel een hommage aan Tedesco's landgenoot Luigi Boccherini . Tedesco had daar eigenlijk niet zo'n zin in en hij componeerde een *Sonatina* zonder opdracht. Ietwat arrogant weigerde Segovia de *Sonatina* zonder naar de inhoud te kijken, want een Sonatine was voor muziekamateurs. Toen noemde Tedesco het stuk maar *Sonate, Hommage a Boccherini*, en toen was het goed en moest Segovia donders aan het werk.

De *Sonate* was ook wat uitgebreider dan de klassieke vorm. Met *Allegro con Spirito* trakteerde Micheli ons op een scherp gespeeld vrolijke intro. *Andantino quasi canzone* deed zijn naam eer aan, ik hoorde een ballade met een mooie sonore klank. *Tempo di Minuetto* was het enige deel dat nog enige relatie met Boccherini in stand hield, en wel door zijn korte elegante vorm. De fanfare kwam voorbij in het *Vivo ed Energico*.

Juist in deze *Sonate* viel Lorenzo Micheli op door zijn prima verzorgde en mooie speelstijl, een gitarist en musicus in optima forma!

Na de pauze trad Micheli aan met een aantal delen uit een uitgebreid werk van Tedesco, de *Caprichos de Goya*. De 24 stukken hieruit zijn geïnspireerd door de maatschappijkritische etsen van de schilder Francisco Goya (1746 - 1828).

Allereerst stelt Tedesco de schilder voor in de eerste schets *Capricho 1:* Francisco *Goya y Lucientes, pintor*. Micheli speelde het portret breed en uitdagend. Capricho 12 is een aanklacht van het wrede beleid van de Inquisitie, de schets *No hubo remedio* stelt een vrouw voor die vastgebonden op een ezel naar de brandstapel wordt gevoerd en het volk kijkt toe. Micheli speelde het thema *Dies Irae* dat hierin voorkwam echt naargeestig. *Capricho 24 Suena de mentira y de la inconstancia* verbeeldt ontrouw en liegen. Dit laatste deel van de *Caprichos* vormde een imposante finale.

Lorenzo Micheli liet Tedesco even voor wat hij was en kwam met een intermezzo, *Piece en Forme de Fantaisie* van Pierre de Breville (1861-1949). Een zeer virtuoos stuk maar veel minder interessant dan de *Caprichos* en het andere werk van Tedesco dat ik had gehoord.

Gelukkig kwam Micheli terug met nog een drietal dansante Caprichos, *Nr. 13 Quién más rendido?* Met daarop een onhandige minnaar, *Nr. 20 Obsequio a el maestro*, die een wrange onderdanigheid aan een leermeester illustreert en *Nr. 28 El sueño de la razón produce monstruos*, een beeld van angst wat er gebeurt als mensen stoppen met nadenken. Wederom kwam Micheli met geweldig spel en een uitvoering waarin hij liet zien ver boven de materie te staan.

Staande ovatie! Het enthousiasme bracht Lorenzo Micheli er toe twee toegiften te spelen, *Cancion del Lladre* van Miguel Llobet en een leuk arrangement van een pop ballad.

Recreatie

De laatste noten van de avondconcerten vormden meestal niet het einde van de festiviteiten. Dat komt omdat Kulturhaus NIHZ een recreatieruimte heeft met een echt activity-center voor gitaristen, te weten een elektroakoestische gitaar met oude snaren (zodat je jezelf niet schuldig voelt als je een beetje ragt), een Cajon voor luid mee kloppen met de muziek en een kleine zanginstallatie om boven het geluidsniveau publiek uit te komen.

Henk Olden gaf meestal het goede voorbeeld met een stukje Flamenco waarbij het lied *La Espera* de mensen aanmoedigde om het stokje over te nemen. Ik heb er zelf nog even gezeten om mijn concoursprogramma uit het hoofd te proberen en andere spelers brachten hun eigen liedjes en popsongs mee. Weliswaar misten we dit jaar een pop- en jazzvirtuose als Lu The vorig jaar, maar gezellig was het steeds!

Gezelligheid kende geen tijd en de meeste avonden gingen de gasten door tot in de kleine uurtjes. Bobby doorstond deze aanslag op zijn nachtrust manhaftig! En zo bood het Kulturhaus NIHZ op het Gitaar Festival Nordhorn ook nog een geweldig stukje gezellige *Apres Musique*!

Maar op zondagavond zat het er weer op. Na een hartelijk afscheid van allen die het festival tot een feest hadden gemaakt liep ik uiteindelijk door de donkere Rasenstrasse naar de plek waar ik mijn auto had geparkeerd.

Het was voorbij, maar volgend jaar komt het weer: GFN 2015!